

**A Kúria
Jogegységi Panasz Tanácsának**

határozata

Az ügy száma: Jpe.II.60.018/2022/6.

A felperes: a felperes neve
(a felperes címe.)

A felperes képviselője: Független Rendőr Szakszervezet
(a felperes képviselőjének címe.,
eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)

Az alperes: Budapesti Rendőr-főkapitányság
(az alperes címe)

Az alperes képviselője: Mucsiné dr. Nagy Ágnes kamarai jogtanácsos

A per tárgya: illetmény-különbözet megfizetése

A jogegységi panaszt benyújtó fél: a felperes

A jogegységi panasszal támadott határozat:
Kf.VII.45.016/2022/2. számú ítélet

Rendelkező rész

A Kúria a felperes jogegységi panaszát elutasítja.

A jogegységi panasz eljárásban felmerült 50 000 (ötvenezer) forint illeték az állam terhén marad.

A határozat ellen jogorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

A jogegységi panasz alapjául szolgálató tényállás

[1] A felperes 1995. szeptember 1-től hivatásos szolgálati jogviszonyban állt az alperessel kiemelt főelőadó beosztásban.

[2] Az alperes a 2015. július 1-től hatályba lépett, a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) alapján a felperest a betöltött szolgálati beosztásának és szolgálati éveinek, a besorolási fokozat szempontjából elismert szolgálati idő kezdő időpontjának (1995. szeptember 1.) a figyelembevételével a tiszti besorolási osztály „D” besorolási kategória 5. fizetési fokozatába besorolta. A felperes a korábban hatályos szabályozás alapján [a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: régi Hszt.)] alapján 2015. szeptember 1-től lett volna jogosult a „D” besorolási kategória 6. fizetési fokozatba történő előresorolásra, azonban a Hszt. 359. § (1) bekezdése alapján a hivatásos állomány tagjait a fizetési fokozatban első alkalommal 2018. január 1-jei hatállyal lehetett előresorolni.

[3] Az alperes ezt követően első alkalommal, 2018. január 1-jei hatállyal sorolta előre a felperest és megállapította, hogy négy év várakozási idő figyelembevételével a felperes tiszthelyettesi besorolása a következő „D” besorolási kategória 7. fizetési fokozatába 2022. január 1-jei hatállyal esedékes.

[4] A felperes szolgálati panasza elutasítását követően előterjesztett keresetében annak megállapítását kérte, miszerint 2019. szeptember 1-től jogosult a tiszti „D” besorolási kategória 7. fizetési fokozat szerinti besorolásra, kérte továbbá kötelezni az alperest a 2019.

szeptember 1-től 2020. november 30-ig terjedő időszakra illetmény-különbözet és késedelmi kamata megfizetésére.

[5] A felperes a 2015. július 1-től hatályos besorolás, és ennek alapján a szolgálati idő kezdete időpontjának megállapítását, valamint a következő előresorolás eltolt időpontjaként megjelölt 2018. január 1. napjának jogszerűségét nem vitatta, azonban vitatta a 2018. január 1-től irányadó besorolásában a következő előresorolás időpontjaként 2022. január 1. napjának jogszerű megjelölését. Arra hivatkozott, hogy a szolgálati idejének kezdő időpontja figyelembevételével 2015. szeptember 1-től jogosultságot szerzett a „D” besorolási kategória 6. fizetési fokozatára, a Hszt. 359. § (2) bekezdése pedig átmeneti és ezáltal egyszeri, kivételes esetként halasztotta el a fizetési fokozatra jogosító szolgálati idő alapján az esedékes előresorolást 2018. január 1-ig. Ha a 2018. január 1-jei előresorolás időpontjához viszonyítottan négy év várakozási idő elteltével, azaz 2022. január 1-jén valósulna meg a következő fizetési fokozatba történő előresorolás, akkor azzal a fizetési fokozat szolgálati idejének megállapítása teljes egészében figyelmen kívül maradna és értelmetlenné válna, mert 2018. január 1-ét követően már nem az 1988. november 1-jei jogosultsági kezdő időponthoz viszonyítottan történne az előresorolás.

[6] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte.

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresete szerint marasztalta az alperest.

[8] Jogértelmezése szerint a Hszt. 359. §-ához fűzött törvényi indokolásból egyértelműen kitűnik, hogy a jogalkotó átmenetileg kizárólag a 2015. július 1. és 2018. január 1. napja között esedékes előresorolásokat halasztotta el. A jogalkotó kifejezetten nem rendelkezett arról, hogy a 2018. január 1-jei hatályú előresoroláskor az átmeneti időszakkal érintett korábbi fizetési fokozatban már eltelt időtartamot figyelembe kell-e venni, azonban mivel a jogalkotó átmenetileg kizárólag a 2015. július 1. és 2018. január 1. között esedékes előresorolást halasztotta el, az ezt meghaladó időszakban a besorolás általános szabályait kell irányadónak tekinteni a szolgálati idő meghatározott kezdő időpontja alapján.

[9] A Hszt. a besorolással kapcsolatos átmeneti szabályok között ugyan nem rendelkezett arról sem, hogy soros vagy soron kívüli előresorolásnak minősül a Hszt. 359. §-a szerinti előresorolás, és ebből adódóan a meghosszabbított fizetési várakozási időt a következő fizetési fokozatba be kell-e számítani, azonban az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a 2015. július 1. és 2017. december 31. között fizetési fokozatban előresorolásra jogosulttá vált személyek 2018. január 1-jei előresorolása soron kívüli előresorolásnak minősül.

A Kúria jogegységi panasszal támadott határozata

[10] A Kúria, mint másodfokú bíróság a 2022. január 14-én kelt Kf.VII.45.016/2022/2. számú ítéletével (a továbbiakban: Ítélet) a Fővárosi Törvényszék ítéletét megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította.

[11] Határozata indokolása szerint a felperes esetében nem volt vitatott, hogy az előresoroláshoz szükséges valamennyi feltétellel rendelkezett, ezért a perbeli jogvita tárgya kizárólag az volt, hogy a következő előresorolás időpontját helyesen határozta-e meg az alperes a 2018. január 1-től számított négy év elteltével.

[12] A Hszt. 117. § (1) – (3) bekezdései szerint a fizetési várakozási idő négy év, amely a soros előresorolás esetén újraindul, míg soron kívüli előresorolás esetén a korábbi fizetési fokozatban már eltelt időtartamot továbbra is figyelembe kell venni.

[13] A felperes várakozási ideje a 5. fizetési fokozatban a Hszt. 359. § (2) bekezdése alapján meghosszabbodott, ez azonban – ettől eltérő átmeneti rendelkezés hiányában – nem érintette a Hszt. 116. §-ában és a 117. § (1) bekezdésében meghatározott általános szabályozást, amely szerint a következő fizetési fokozatba legkorábban négy év várakozási idő elteltével lehet lépni. Ezzel összefüggésben a Kúria a Kfv.III.37.957/2020/8. számú ítéletében már rámutatott, hogy a korábbi fizetési fokozat várakozási idejének meghosszabbodása, erre vonatkozó szabály hiányában nem eredményezi a következő fizetési fokozatba lépés várakozási idejének megrövidülését.

[14] Az alperes 2018. január 1-jén a Hszt. speciális rendelkezése, a 359. § (1) bekezdése alapján előresorolta a felperest, amely rendelkezés értelmében a várakozási idő kivételesen négy évnél hosszabb időtartam is lehetett, hiszen a Hszt. 359. § (2) bekezdése a fizetési várakozási idő meghosszabbodásáról rendelkezett. A Hszt. 359. § (2) bekezdése nem a fizetési fokozatra jogosító szolgálati idő alapján esedékes előresorolást halasztotta el, hanem a két fizetési fokozat közötti várakozási időt hosszabbította meg. Erre figyelemmel a felperes – az egyéb feltételek teljesítése mellett is – csak akkor vált jogosulttá a 6. fizetési fokozatba sorolására, amikor a meghosszabbodott várakozási idő eltelt. Ez az okfejtés a rendfokozatban való előrelépésre is vonatkozik, tekintettel arra, hogy a Hszt. 121. § (2) bekezdése a magasabb rendfokozatba lépéssel összefüggésben visszautal a 121. § (1) bekezdésére.

[15] Mindezekre figyelemmel a Kúria jogi álláspontja szerint az elsőfokú bíróság téves jogértelmezéssel túllépett a törvény adta kereteken, és a Hszt. 117. § (1) bekezdésébe ütközően állapította meg azt, hogy a felperes 2019. szeptember 1. napjától jogosult a „D” besorolási kategória 7. fizetési fokozat szerinti besorolásra.

[16] A kifejtettek szerint a fizetési fokozat számítása kezdő időpontjának a jogviszony létesítésekor az első besoroláskor, illetve a már állományban lévők esetén a Hszt. hatályba lépésekor történt besoroláskor volt jelentősége.

A jogegységi panasz és az ellenérdekű fél nyilatkozata

[17] A felperes (a továbbiakban: panaszos) a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 41/B. § (2) bekezdésére alapított jogegységi panaszában kérte az ítélet hatályon kívül helyezését, valamint a Kúria új eljárásra és új határozat hozatalára való utasítását, mert álláspontja szerint a támadott ítélet jogkérdésben indokolatlanul eltér a Kúria közzétett határozataitól.

[18] A panaszos a Bszi. 41/B. § (2) bekezdés alapjául a Kúria Mfv.II.10.452/2018/4., Mfv.II.10.084/2016/4. számú ítéleteire hivatkozott.

[19] Érvelése szerint míg a Kúria az Mfv.II.10.452/2018/4. számú ítéletében „maga is teret engedett kifejezett törvényi rendelkezés hiányában a bírói következtetésnek, jogértelmezésnek”, addig a támadott ítélet a Fővárosi Törvényszék jogértelmezését azért nem fogadta el, mert álláspontja szerint az túllépett a törvény adta kereteken.

[20] A panaszos szerint a Kúria Mfv.II.10.084/2016/4. számú ítélete és a jogegységi panasszal támadott ítélete jogkérdésben eltér, mert a Kúria korábban kifejezett kizáró törvényi rendelkezés hiányában a foglalkoztatás fennállásához kapcsolódó juttatás (az adott ügyben szabadság) munkáltató általi korlátozását jogszerűtlennek nyilvánította, addig a támadott ítéletben a Kúria a besorolásban töltött „többlett szolgálati idő” elvesztését a Hszt. erre vonatkozó kifejezett rendelkezése hiányában nem ítélete jogszerűtlennek, ezáltal azt sem vizsgálta, hogy a hivatásos állomány meghosszabbított fizetési fokozat várakozási idővel rendelkező tagja joghátrányba került. Álláspontja szerint a Hszt. 357. § is azt támasztja alá, hogy egy adott besorolásban (fizetési fokozatban) eltöltött többlet szolgálati idő nem veszhet el.

[21] A panaszos azzal is érvelt, hogy a Hszt. hatálya alá tartozó valamennyi hivatásos állományú személy tekintetében egységesen kell érvényesülnie a Hszt. alapján a szolgálati időn alapuló besorolásnak, fizetési fokozatban történő előresorolásnak. Ellenkező esetben, mint a perbeli esetben is bizonyos személyi körbe tartozók hátrányosabb helyzetbe kerülnek, azaz joghátrányt szenvednek. A panaszos sérelmezte, hogy a felperesi kereset ezen hivatkozását a Kúria a másodfokú eljárásban nem vizsgálta.

[22] Az ellenérdekű fél nyilatkozatában a jogegységi panasz elutasítását kérte elsődlegesen a Bszi. 41/C. § (1) bekezdése, másodlagosan a 41/D. § (3) bekezdése alapján.

[23] Álláspontja szerint a jogegységi panasszal érintett ítélet és az összehasonlításként megjelölt közzétett ítéletek vonatkozásában ügyszabotosság nem állapítható meg. A vizsgált határozatok mind a jogalap, mind a kereseti kérelmek tekintetében eltérnek egymástól. A jogegységi panasz valójában nem a döntések elvi tartalmának különbözőségét rögzíti, hanem a megjelölt ügyekben eljáró ítélkező tanácsoknak a Hszt.-re vonatkozó jogértelmezését kívánja a jogegységi panasz eljárás keretében vizsgálni. A kúriai döntések jogkérdésben való eltérése, mint a jogegységi panasz eljárás alapul szolgáló kritérium nem terjeszthető ki a bírói jogértelmezési módszerek valamely jogszabály egészének vizsgálatára, ennek meghatározására, ebben a kérdésben történő iránymutatásra.

A Kúria Jogegységi Panasz Tanácsának döntése és annak jogi indokai

[24] A jogegységi panasz alaptalan.

[25] A jogegységi panasz eljárás rendkívüli, a jogerő utáni, a jogegységet célzó sui generis eljárás, amely a jogrendszer belső koherenciájának megteremtését szolgálja, jogorvoslati eljárás ugyan, de nem a per folytatása (Jpe.I.60.005/2021/5.). Ebből következik, hogy ebben az eljárásban nem általában kell a jogegységi panasszal támadott kúriai határozat jogszerűségét vizsgálni, és nincs lehetőség a jogerős másodfokú határozattal szemben megismételt, illetve újabb jogi érvek érdemi értékelésére sem. A jogegységi panasz e körben tett előadásait ezért nem lehetett figyelembe venni.

[26] Mindezekre tekintettel a jogegységi panasz eljárásban nem vizsgálható, hogy valamely érvelést a döntés meghozatalánál a Kúria miként vett figyelembe. Adott esetben az, hogy a hivatásos állomány tagjainak érintett részét az irányadó törvényi rendelkezés értelmezése hátrányosan érintette.

[27] Az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdése szerint a Kúria biztosítja a bíróságok jogalkalmazásának egységét.

[28] A Bszi. 41/B. § (2) bekezdése alapján jogegységi panasznak van helye, ha a Kúria ítélkező tanácsa jogkérdésben – jogegységi eljárás kezdeményezése nélkül – úgy tér el a Kúria közzétett határozatától, hogy az adott eltérésre az alsóbb fokú bíróságok határozatában nem került sor. A Bszi. 41/D. § (3) bekezdése alapján, ha a Jogegységi Panasz Tanács megállapítja, hogy a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben nem történt eltérés, a jogegységi panaszt elutasítja.

[29] A jogegység megtartása alkotmányos követelmény, amely alapján biztosítani kell, hogy a bíróságok a hasonló ügyeket azonos jogértelmezés mentén ítéljék meg. Ugyanannak a jogszabálynak ugyanolyan tények, körülmények mellett nem lehet többféle értelme, a széttartó joggyakorlat sérti a jogbiztonság, végső soron a jogállamiság alkotmányos követelményét is.

[30] A jogegységi panasz érdemi vizsgálatánál először is azt kell megállapítani, hogy a hivatkozott kúriai határozatok valóban összevethetőek-e a jogegységi panasszal támadott kúriai határozattal. E körben hangsúlyozza a Kúria, hogy a jogegységi panaszeljáráásban jogkérdésekre vonatkozó eltérést vizsgál a támadott és a referenciaként megjelölt határozatok között. A jogértelmezések összehasonlítása azonban nem lehet teljesen absztrakt, mivel az összevetett határozatok egyrészt konkrét tényállások vonatkozásában értelmezték az alkalmazandó jogszabályokat, másrészt ezt csak az adott ügyekben előterjesztett kérelmek keretei között tehették meg. Ez ugyan nem követeli meg a teljes tényállás – azonosságot, de az érintett határozatoknak az általuk elbírált tény – és jogkérdésekre vonatkozó lényegi összevethetőségét igen. Ezt a nem teljes tényállási azonosságot, ugyanakkor lényegi összevethetőséget fejtette ki a Kúria a Jpe.I.60.005/2021. számú határozatában az ügyszabványosság követelményének megfogalmazásával.

[31] Az ügyszabványosság összetett jogfogalom, amelyet mindig esetről esetre kell vizsgálni. Ennek során szigorúan kell venni az összehasonlított bírói döntésekben alkalmazott, a jogegységi panasz szempontjából releváns jogszabályok egyezőségét, a jogértelmezésnél értékelendő tények lényegi hasonlóságát.

[32] A Jpe.II.60.027/2021. számú jogegységi határozat szerint a jogegység követelményén belül az az elvárás, hogy ugyanazon jogkérdést felvető ügyekben /ügyszabványosság/ a jogértelmezés is azonos legyen. Ha nincs meg az ügyek közötti azonosság, mert eltérő háttérűek a bírói döntések, akkor sem jogilag, sem tágabb értelemben nem értelmezhető a jogegység.

[33] Mindezekre tekintettel a jogegységi panaszeljáráásban az vizsgálható, hogy a Kúria ítélező tanácsa eltért-e a már közzétett és összevetésre alkalmas, ügyszabványossági követelményeknek megfelelő ügyben követett jogértelmezéstől. Nem sérül a jogegység követelménye, ha az ítélező tanács nem követi az eltérő ténybeli és jogi megítélésű ügyekben alkalmazott jogértelmezési módszereket.

[34] A jogegységi panasszal támadott Ítélet és a hivatkozott határozatok közötti azonosság fennállásának vizsgálatakor a Jogegységi Panasz Tanács a konkrét határozatokat tette a vizsgálat tárgyává, tehát azokat a rendelkezéseket és indokolási elemeket, amelyekről a Kúria

egyértelműen határozott. Az ítéletek tartalmának panaszos általi értelmezése, a határozatokból levont egyes következtetések az összehasonlítás alapjául nem szolgálhatnak.

[35] A Kúria a panasszal támadott határozatában a Hszt. 359. § (1) – (2) bekezdéseiben foglalt átmeneti szabályokat értelmezte, és a döntés elvi tartalma szerint a fizetési fokozatban történő előrelépés szempontjából a Hszt. 121. § (1) bekezdése alapján nem a szolgálati idő kezdő időpontja, hanem a várakozási idő a releváns, melynek a Hszt. 359. § (2) bekezdésének megfelelő meghosszabbodása nincs kihatással a Hszt. 117. § (1) bekezdésében meghatározott szabályra, amely szerint a további fizetési fokozatba a várakozási idő négy év. A hivatkozott kúriai határozatok tárgya eltérő: az Mfv.II.10.452/2018/4. számú ítélet tárgya szolgálati időpótlékra való jogosultság megállapítása, míg az Mfv.II.10.084/2016/4. számú ítélet tárgya rendelkezési állomány idejére járó szabadság megállapítása.

[36] Az Mfv.II.10.452/2018/4. számú ítéletben a Kúria a 2015. július 1-től hatályos Hszt. 156. § (1) bekezdését és 10. számú mellékletét értelmezte, és abban a jogkérdésben foglalt állást, hogy a szolgálati időpótlékra jogosultság szempontjából mi tekinthető kezdő időpontnak. A döntés elvi tartalma szerint a hivatásos szolgálati viszonyban álló személyt a szolgálati időpótlék első alkalommal a ténylegesen eltöltött 10 év után illeti meg. Rámutatott a Kúria arra is, hogy a foglalkoztatási jogviszonyokat szabályozó törvények – így a hivatásos szolgálati viszonyt szabályozó Hszt. – valamely juttatást, illetve annak mértékét jogosultsági idő meglétéhez kötheti és a jogosultsági idő számításának szabályozása és a törvény szóhasználat az egyes jogintézmények tekintetében eltérő lehet.

[37] A Kúria az Mfv.II.10.084/2016/4. számú ítéletében a 2015. június 30-ig hatályos régi Hszt. 44. § (1) bekezdés k) pontját értelmezve mondta ki, hogy a hivatásos állomány törvényi rendelkezés szerinti okból rendelkezési állományba helyezett tagja a rendelkezési állomány idejére (az adott esetben 2013. október 16-tól 2014. október 31-ig) szabadságra jogosult a régi Hszt. 89. §-a szerint, amely rendelkezés általános jelleggel rögzíti a hivatásos állomány tagjainak szabadságra való jogosultságát a szolgálati jogviszony fennállása alatt.

[38] A Kúria döntése meghozatalakor értékelte, miszerint az egyes jogállási törvények nem kizárólag a munkában töltött időt minősítik szabadságra jogosító időnek. A rendelkezési állományba helyezett személy hivatásos szolgálati viszonya fennáll, a fegyveres szerv személyi állományába tartozik és a régi Hszt. 44. § (1) bekezdésben fennálló okok esetén a rendelkezési állományba helyezés kötelező. Ezzel szemben a régi Hszt. 2012. január 1-től hatályos 44/A. §-ában szabályozott esetben a nyugdíj előtti rendelkezési állományba helyezésre csak kérelemre vagy a munkáltató érdekkörében felmerült okból, beleegyezésével kerülhetett sor és e személyek vonatkozásában a jogalkotó kifejezett rendelkezése [rég Hszt. 44/A. § (1) bekezdés d) pont] kizárta az állomány tagját a szabadságra való jogosultságból. Minthogy az adott esetben értelmezett régi Hszt. 44. § (1) bekezdése szerint rendelkezési állományba helyezettek tekintetében a törvény ilyen kikötést nem tett, az következik, hogy az egyéb rendelkezési állományba helyezetteket a törvény nem kívánta kizárni a szabadságra jogosultak köréből.

[39] A hivatkozott határozatban a Kúria az érintettre vonatkozó kifejezett kizáró rendelkezés hiányára utalt, mert a személyi állomány meghatározott részére volt ilyen rendelkezés, míg a támadott határozat kifejezett jogszabályi rendelkezés hiányára.

[40] A fentiek alapján a Jogegységi Panasz Tanács megállapította, hogy az Ítélet és a jogegységi panaszban hivatkozott határozatok között ügyazonosság nem áll fenn, lényegi különbözőségük miatt azok összehasonlításra nem alkalmasak.

[41] A jogegységi panasz a hivatásos állomány szolgálati jogviszonyáról szóló törvényekben (Hszt. és régi Hszt.) szabályozott különböző jogintézmények tekintetében eltérő tényállás és eltérő jogalap mellett megalapozatlanul hivatkozott arra, miszerint az eltérő juttatások vonatkozásában a bírói jogértelmezés és a levont jogkövetkeztetés indokolatlanul eltért.

[42] A Jogegységi Panasz Tanács megállapította, miszerint a Kúria a támadott és a hivatkozott ítéletekben eltérő jogkérdésekben foglalt állást.

[43] A fentiek alapján a Kúria Jogegységi Panasz Tanácsa megállapította, hogy a Kúria támadott határozatában nem tért el jogkérdésben az Mfv.II.10.452/2018/4. számú, valamint az Mfv.II.10.084/2016/4. számú határozatoktól, ezentúl az ügyazonosság sem volt megállapítható, ezért a jogegységi panaszt a Bszi. 41/D. § (3) bekezdése alapján elutasította.

Záró rész

[44] A Kúria a munkavállalói költségkedvezmény iránti kérelem alapján biztosította a felperes részére a munkavállalói költségkedvezményre való jogosultságot jelen eljárásban is, ezért a felperesnek a jogegységi panasz eljárás illetékét nem kellett lerónia.

[45] Az ellenérdekű fél nem igényelte költségei megtérítését, ezért erről rendelkezni nem kellett.

[46] A határozat ellen sem a Bszi., sem más jogszabály nem biztosít jogorvoslatot.

Budapest, 2022. június 13.

Dr. Varga Zs. András s.k. a tanács elnöke, Dr. Stark Marianna s.k. előadó bíró, Dr. Patyi András s.k. bíró, Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. bíró, Dr. Kalas Tibor s.k. bíró, Dr. Gyarmathy Judit s.k. bíró, Dr. Gimesi Ágnes Zsuzsanna s.k. bíró, Dr. Márton Gizella s.k. bíró, Molnár Ferencné dr. s.k. bíró, Dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet s.k. bíró, Dr. Orosz Árpád s.k. bíró, Dr. Puskás Péter s.k. bíró, Salamonné dr. Piltz Judit s.k. bíró, Dr. Simonné dr. Gombos Katalin s.k. bíró, Dr. Suba Ildikó s.k. bíró, Dr. Szabó Klára s.k. bíró, Dr. Tóth Kincső s.k. bíró, Dr. Vitál-Eigner Beáta s.k. bíró